

РЕШЕНИЕ

№ 154

гр. ЛЕВСКИ, 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛЕВСКИ в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Палмира Д. Атанасова

при участието на секретаря Янка Д. Иванова
като разгледа докладваното от Палмира Д. Атанасова Гражданско дело № 20214410100779 по описа за 2021 година

Предявен е установителен иск с правно основание чл. 422 ал.1 от ГПК.

В исковата молба се твърди, че ищецът е депозирал срещу ответника заявление по чл. 410 от ГПК, въз основа на което е издадена заповед за изпълнение, която е връчена на ответника при условията на чл. 47 ал.5 от ГПК, поради което в указания срок ищцовото дружество е предявило иск за установяване на вземането си.

Твърди се, че съгласно разпоредбата на чл. 139 от ЗЕ разпределението на ТЕ между клиентите в СЕС се извършва по системата за дялово разпределение при наличието на договор с лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а от ЗЕ, че в настоящия случай, в изпълнение на разпоредбата на чл. 138б от ЗЕ, собствениците в СЕС, в която се намира имота на ответника, са сключили договор за извършване на услугата дялово разпределение на ТЕ с „***“ ЕООД, че съгласно чл. 32 ал.1 т.2 от ЗЕ сумите за ТЕ за процесния имот са начислявани от „***“ ЕАД по прогнозни месечни вноски, като след края на отчетния период са изготвяни изравнителни сметки от фирмата, извършваща дяловото разпределение на ТЕ в сградата – *** ЕООД на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбите на Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването.

Моли се съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на Ц.С. Ц., че дължи на *** ЕАД сумата от 1423,94 лв. главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за периода м. 05.2016 г. до м. 04.2019 г., ведно със законната лихва от 05.02.2020 г. до изплащане на вземането; сумата от 234,98 лв. – мораторна лихва за забава от 15.09.2017 г. до 27.01.2020 г., сумата от 58,73 лв. – главница за дялово разпределение за периода от м. 01.2017 г. до м.04.2019 г., ведно със законната лихва от 05.02.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от 10,97 лв. – лихва за периода от 03.03.2017 г. до 27.01.2020 г. Претендират се и направените деловодни разноски.

В едномесечния срок по чл. 131 от ГПК ответникът, чрез процесуалния си представител адв. Д. С. е представил отговор на исковата молба и е изразил становище, че предявеният иск е недопустим. Твърди се, че съгласно разпоредбата на чл. 149 ал.1 т. 6 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмени договори при общи условия, сключени между доставчик на топлинна енергия и клиентите в сграда – етажна собственост, че съгласно чл. 47 и сл. и чл. 147а и сл. от ЗЗП за договор за продажба вкл. и централно парно е задължителна писмената форма на договора, и че няма сключен договор, с който ответника да е изразил насрещно на ищеца волеизявление. Твърди се, че в исковата молба не е посочен правопораждащия договорното отношение юридически факт, което е абсолютна предпоставка за допустимостта на исковата молба. Твърди се, че в исковата молба е посочено, че ищецът е доставял топлинна енергия без да е конкретизирал за каква услуга съгласно чл. 9 пар.3 б.б от Д 2012/27, че по принцип топлинната енергия е родово определена вещ и тя трябва да бъде конкретизирана. Твърди се, че заповедта по чл. 410 от ГПК е нищожна, тъй като е издадена в противоречие с чл. 411 ал.2 т.2 от ГПК и че чл. 411 ал.2 т.2 вмениява на съда задължение да не противоречи на закона и добрите нрави т.е. кореспондира на чл. 26 ал.1 от ЗЗД. Твърди се, че заповедта по чл. 410 от ГПК е издадена в нарушение на т.2б от Тълкувателно решение № 4 по тълкувателно дело 4/2013 г. на ОСГТК, че за да е налице индивидуализация на дълга е необходимо да е посочено основанието и размера на доставената топлинна енергия и тъй като това не е посочено, съдът не е трябвало да издава Заповедта по чл. 410 от ГПК, а да я отхвърли. Твърди се, че в нарушение на чл. 411 ал.2 от ГПК в закрито разпоредително заседание не е съставен писмен

съдебен акт – разпореждане, от което да е видно, че не са налице отрицателните предпоставки посочени в същия състав и че съгласно практиката на ВКС обективизирана в Решение 668/15.11.2010 г. по гр.д. 1790/09 на ВКС И.о. е възприето, че устните съдебни актове са нищожни и следователно заповедта като издадена чрез нищожен съдебен акт, също е нищожна.

Твърди се, че сумите са недължими и монополни, че същите са завишени и не отговарят на реалната им потребност.

Твърди се, че ищецът не е представил писмен договор, от който да е видно откъде произтича облигационното му отношение, че самите общи условия са с неравноправни клаузи, че при липса на писмен договор по отношение на доставената енергия до потребителя е приложима клаузата за непоръчани доставки, т.е. за сметка доставилия я, че върху собственост по силата на Закон възниква задължение само и единствено спрямо фиска /т.е. данък/ и че е недопустим данък в полза на търговско дружество.

Оспорват се зададените въпроси към вещото лице, като се заявява, че 5 въпрос е чисто юридически и не е от компетентността на вещото лице, че задължение на ищеца е да представи доказателствата по делото и е недопустимо в процеса да се заменят писмени доказателства, с предположение, каквото е експертизата. Заявено е, че ако се назначи съдебно техническа експертиза, то трябва да е със задача да установи дали представеното от ищеца съответства на показания на АбС и дали съответства на реалното потребление на потребителите. По отношение на въпросите към вещото лице по СТЕ е заявено, че са неотносими към спора и не се изискват специални знания да се представят документи, които се намират у ищеца или трето лице, което е подизпълнител на ищеца и е заявено, че не следва да бъдат допуснати чрез назначаване на СТЕ и ССЧЕ. Твърди се, че 1-ви въпрос е задължение на ищеца да представи и по тях да вземе отношение ответника, включително и да се определи реалните загуби в АбС, че 2-ри въпрос е изцяло правен и касае прилагането на Стандарт БДС EN 834 т.2 – че е публично известно, че не се спазва. Поставен е въпрос дали ищеца твърди, че в имота има работещи отоплителни тела през процесния период и на тях монтирани ли са разпределители. Твърди се, че методиката е незаконосъобразна, че същата е отменена и заявлението е подадено след обнародване в ДВ бр. 60 стр. 80-90 решение по адм.дело 13721/17г. на ВАС,

шесто отделение и решение по адм. дело 14350/19 г. на ВАС. За 3-ти въпрос се твърди, че не се изискват никакви технически познания на топлотехник, за да се представи писмен документ, който се намира в подизпълнителя, както и че този въпрос е с невъзможен предмет. Че не може да се установи цена от в.л. при липса на писмен договор между ищеца и ответника, в който да е посочена цена или най-малкото ответника да е направил волеизявление, че приема максималната цена определена от регулатора. И по този въпрос е заявено, че не може да се извърши експертиза по отменена като незаконосъобразна методика. По 4-ти въпрос е заявено, че ищеца твърди, че предлага четири услуги, което не е вярно, че услугите са три по закон и всичко над това е нелоялна търговска практика водеща до нищожност. Твърди се, че не са необходими никакви технически познания на топлотехник, за да каже какъв е размера на фактурираните суми от ищеца. По 5-ти въпрос е заявено, че е правен, а по 6-ти въпрос се твърди, че това са писмени документи, които ищецът е бил длъжен да представи с исковата молба.

По отношение на Съдебно счетоводната експертиза е изложено твърдение, че същата е безпредметна, тъй като четвърти въпрос на съдебно техническата експертиза обезсмисля назначаването на съдебно счетоводна експертиза. По 1-ви въпрос се заявява, че при ищеца и ответника би следвало да има данни за наличие на плащане и двете страни могат да ги представят, че с оглед предмета на иска е в интерес на ищеца да ги представи, тъй като ответната страна не твърди плащане. По 2-ри и 3-ти въпрос се заявява, че е писмен документ, който се намира у ищеца или негов подизпълнител и би следвало да бъде представен, а по 4-ти въпрос е заявено, че е задължение на ищеца в исковата молба да индивидуализира претенцията си, а не да прехвърля доказателствената тежест върху вещото лице. За 5-ти въпрос е заявено, че е правен.

Направено е искане да не се допускат така формулираните въпроси от ищеца, като първо да се определи спорна и безспорна част и при необходимост да се назначава експертиза с конкретни въпроси по спора. Твърди се, че ищеца не е представил никакви писмени доказателства, за да докаже претенцията си съгласно чл. 127 ал.2 от ГПК, че единственият писмен документ относим към спора са извлеченията от сметки, които нямат никаква доказателствена сила, че видно от зададените въпроси - не се доказва

продажба на енергия, тъй като същата не е индивидуализирана по количество – съответстващо на потреблението на етажната собственост и по параметри, че ищецът не е представил първични счетоводни документи – от които да видно откъде произтича дългът и каква е неговата структура. Твърди се, че ако е начислена енергия за „сградна инсталация“ същата е нищожна и недължима.

Заявено е, че ищецът неправилно е определил правомощията на ОСЕС, и че съгласно чл. 1 от ЗУЕС в тяхна компетентност е да стопанисват и управляват сградата, но не и да сключват сделки на потребление от името на собственици/ползватели.

Направено е възражение, че сумите претендирани от ищеца 3 години преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение 05.02.2020 г. са погасени по давност.

Направено е възражение, че ищецът не разполага с оборудване в абонатната станция, чрез което да контролира и да докаже, че продава енергия според потребностите на купувача, че измервателният уред не е поставен на границата на етажната собственост, а на различно място, че липсва отделен топломер на енергията за топла вода и измервателни уреди с фиксиращи показания, че няма отопление в общите части, че в имота не се ползва услугата „отопление на имота“, че в имота има отоплителни тела, но не са отвивани вентилите им да се ползва ТЕ. Признава се, че е ползвана ТЕ за БГВ отчетена по водомер и калоритмично управление, но се оспорва цената определена едностранно от ищеца и че е наравноправна клауза.

Твърди се, че не е представен протокол за извършена метрологична проверка на топломера от лицензирано дружество, в който да е видно какво е допустимото отклонение и какво е реалното отклонение, че не са представени протоколи от ежемесечни отчитания с подпис на представител на етажната собственост, че не са представени никакви документи, от които да е видно, че АБС е пусната в експлоатация и са извършени последващи настройки на същата в съответствие с демонтирането на ОТ сградата. Твърди се, че ищецът не е представил фактури /първичен счетоводен документ, от които да е видна структурата на дълга по пера. Заявено е, че според тълкувателната практика на ВАС начисляването на лихви по прогнозни сметки е нищожно и се твърди, че мораторна /наказателна/ лихва, в т.ч. за забава може да се налага само върху действително доказани пропуснати ползи, а не върху прогнозни сметки,

тъй като в тях цифрите и данните не са действителни.

Съдът, като прецени представените по делото доказателства, приема за установено следното:

Видно от приложеното ч.гр.д. № 444/2021 г. по описа на РС Левски е, че въз основа на заявление по чл. 410 от ГПК е издадена заповед за изпълнение на парично задължение № 209/23.06.2021 г., с което е разпоредено Ц. СТ. Ц. да заплати на *** ЕАД главница в размер на 1423,94 лв. дължима за периода от 01.05.2016 г. до 01.04.2019 г., лихва в размер на 234,98 лв. дължима за периода от 15.09.2017 г. до 27.01.2020 г., законната лихва върху главницата, считано от 05.02.2020 г. до изплащане на вземането, главница в размер на 58,73 лв. дължима за периода от 01.01.2017 г. до 01.04.2019 г., лихва в размер на 10,97 лв. за периода от 03.03.2017 г. до 27.01.2020 г., законната лихва върху главницата, считано от 05.02.2020 г. до изплащане на вземането, както и са присъдени направените деловодни разноски. Присъдените суми са за доставена от *** АД топлинна енергия през периода м. май 2016 г. до м. април 2019 г. за топлоснабден имот, находящ се на адрес в гр. ****, абонатен № ***.

Срещу издадената заповед за изпълнение длъжника е депозирал възражение в срока по чл. 414 от ГПК, след което ищцовото дружество в указания му срок е предявило настоящия иск.

Видно от представените по делото писмени доказателства /приложените на л. 10 и 11 от делото/ саморъчно завещание и декларация за вписване препис от обявено саморъчно завещание е, че ответника е придобил по наследство Ц. С. Ц. имота, находящ се на адрес в гр. ***

По делото е представено на л. 22 писмо от *** ЕАД, с което е уведомен ответника, че тъй като след придобиване собствеността върху апартамент № 105, находящ се на адрес в гр. *** не е предприел действия за откриване на партия, на основание чл. 61 ал.4 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „****“ АД на потребители в гр. *** от м. декември 2013 г. на негово име е открита партия с абонатен № 295228.

Съгласно разпоредбата на чл. 153 от ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и следва да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответна наредба. Съгласно цитираната

разпоредба качеството на потребител на топлинна енергия се придобива по силата на закона, с придобиването на право на собственост върху индивидуален обект, находящ се в топлоснабдена сграда, без да е необходимо сключването на индивидуален договор за покупко-продажба между тях.

Предвид горното, ответника имат качеството на клиент на топлофикационното дружество по силата на цитираната законова разпоредба. Страните по делото са в облигационно правоотношение по продажба на ТЕ при общи условия, публично оповестени, чрез публикуването им във в-к Монитор. Неоснователни са наведените от ответниците възражения за нищожност на договора между страните. Изложените в отговора на исковата молба доводи и твърдения относно параметрите и клаузите на договора за продажба на топлинна енергия между страните не обосновават нищожност на някое от основанията, визирани в чл.26 от ЗЗД.

По делото е назначена съдебно техническа експертиза, от заключението на която се установява, че топломерите в абонатната станция са отчитани ежемесечно към първо число от ищеца, като в приложение № 3 към заключението са представени данните за отчетите и начисленията в абонатната станция. От извършената проверка от вещото лице се установява, че няма данни за недопустими отклонения от топлотехническият проект на системите за хранване с топлинна енергия в СЕС, както технически, така и функционално, че не е установено несъответствие между топлотехническите принципи и дяловото разпределение на топлинната енергия между абонатите в топлозахранените входове/сгради. Вещото лице е приело, че дяловото разпределение на топлинната енергия е правено при спазен топлотехнически проект в СЕС и топлоподаването към абонатната станция съответства на нормата и общите условията на ищцовото дружество. Не са установени несъответствия относно топлинната енергия за сградна инсталация и относно топлинната енергия за отопление на имота, не са установени и други несъответствия спрямо нормата на дяловото разпределение на топлинна енергия за СЕС/абоната. От заключението се установява също така, че спрямо абоната е спазена методиката към Наредбите за топлоснабдяването в частта ѝ за разпределението на топлинна енергия за сезони 2016-17 и 2017-18 г., както и в частта ѝ за разпределение на топлинната енергия за отопление за сезон 2018-19 г., но не и в частта ѝ за разпределение на топлинна енергия за битово горещо топлоснабдяване /БГВ/ за сезон 2018-19 г. Установява се, че правилно

разпределената на абоната за процесния период топлинна енергия възлиза общо на 1442,16 лв., от която за сезон 2016-2017 г. 637,75 лв., за сезон 2017-18 г. 503,79 лв. и за сезон 2018-19 г. 300,62 лв. Установява се, че обичайната практика за отчет на данни при абонатите на ищеца е спазена и не са установени несъответствия по този критерий между отчетите и сметките за дялово разпределение. Установява се, че фактурираните на абоната суми са верни, доколкото съответстват на данните от общия топломер в Абонатната станция и от фирмата за дялово разпределение като пера, за процесния период и те са по констатациите за възложените на абоната суми, като по месеци са посочени в приложения 1 и 2 към заключението. От заключението на вещото лице по техническата експертиза се установява също така, че общите топломери са снабдени с европейска оценка за съответствие, одобрен тип от БИМ и са подлагани на редовни последващи метрологични проверки, при оформяне на нужните протоколи и в заключение е посочено, че метрологичните проверки на топломерите са извършвани съобразно нормите.

По делото е назначена и съдебно-счетоводна експертиза от която се установява, че за периода м. май 2016 г. до м. април 2017 г. дължимата сума за топлинна енергия е в размер на 404,07 лв., а за БГВ – 237,37 лв. – или общо дължимата сума е в размер на 641,44 лв. и няма платени суми за този период. Установява се, че за периода от м. май 2017 г. до м. април 2018 г. дължимата сума за топлинна енергия е 343,45 лв., а за БГВ 161,03 лв. – или общо дължимата сума е в размер на 504,48 лв. и няма платени суми за този период. Установява се, че за периода от м. май 2018 г. до м. април 2019 г. дължимата сума за топлинна енергия е 78,73 лв., от която са платени 56,03 лв., че дължимата сума за същия период за БГВ е 249,60 лв. и в резултат след приспадане на платената сума за топлинна енергия, общо дължимата сума за този период е 272,30 лв.

Съдът е приел заключенията на вещите лица и по двете експертизи като компетентни, пълни и обосновани. Вещите лица разполагат с необходимата професионална квалификация, отговорили са подробно на поставените въпроси след запознаване с необходимите им данни, относими към експертизата.

Във връзка с направеното възражение за погасяване по давност на дължими суми, съдът приема, че същото е неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение. Съгласно чл. 71 ал.2 от Наредба за

топлоснабдяването – при дялово разпределение прогнозното количество топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване на отделен имот се определя от лицето по чл. 139б ал.1 от ЗЕ след изготвяне на окончателна годишна изравнителна сметка за предходния отчетен период. След края на всеки отоплителен сезон се изготвя окончателна годишна изравнителна сметка от фирмата, която извършва дяловото разпределение на топлинна енергия в сградата на база реален отчет на уредите за дялово разпределение. Видно от заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза е, че след приключване на отоплителните сезони 2016-2017 г., 2017-2018 г. и 2018-2019 г. са издадени общи фактури, които отразяват реално потребената топлинна енергия и са станали дължими и изискуеми съответно през м. юли 2017 г., м. юли 2018 г. и м. юли 2019 г.

Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълкувателно дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за правопораждащ факт договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок – арг. чл. 111 б.в от ЗЗД, както и лихвите за забава. Срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК на 05.02.2020 г., от която дата установителният иск се счита предявен – аргумент от чл. 422 ал.1 ГПК и чл. 116 б.б от ЗЗД.

За процесния период са приложими Общите условия, одобрени с решение № 0У01/27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 33 ал.2 от тези общи условия клиентите са длъжни да заплащат месечните вноски в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно към датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК – 05.02.2020 г. няма погасени по давност вземания, предвид посоченото по-горе, че изравнителните сметки са подадени и посочени в издадените фактури след приключване на отоплителния сезон и дължимите по тях суми са станали изискуеми съответно през м. юли 2017 г., м. юли 2018 г. и м. юли 2019 г. От заключението на вещото лице се установяват дължимите суми от ответника на ищцовото дружество, които са идентични с исковите суми.

Предвид изложеното, следва да бъде прието за установено вземането на ищцовото дружество по отношение на ответника така както е посочено в исковата молба, както и да бъдат присъдени на ищцовото дружество направените деловодни разноски в общ размер на 1569,07 лв. от които 50 лв. юрисконсултско възнаграждение, 1434,50 лв. внесени като депозити за възнаграждения на вещите лица в исковото производство, 34,57 лв. заплатени като д.т. в заповедното производство и 50 лв. юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство.

Съдът констатира, че при завеждане на настоящото исково производство не е доведена дължимата държавна такса и с оглед изхода на настоящия спор, следва да бъде осъден ответника да заплати по сметка на РС Левски д.т. в размер на 34,57 лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

НА ОСНОВАНИЕ чл. 422 ал.1 от ГПК **ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „***“ ЕАД** със седалище и адрес на управление гр. ***, с ЕИК ***, представлявано от А.А. – изпълнителен директор **и Ц. СТ. Ц., ЕГН ******* от гр. *****, **ВЗЕМАНЕТО** на „***“ **ЕАД гр. *** за сумата от 1423,94 лв.- главница** за доставена и незаплатена топлинна енергия за периода м. май 2016 г. до м. април 2019 г., **ведно със законната лихва върху главницата**, считано от датата подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 05.02.2020 г. - до окончателното ѝ изплащане, **сумата от 234,98 лв. – лихва** за периода от 15.09.2017 г. до месец април 2019 г., **сумата от 58,73 лв.- главница** за дялово разпределение за доставена и незаплатена топлинна енергия за периода м. януари 2017 г. до м. април 2019 г., **ведно със законната лихва върху главницата**, считано от датата подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 05.02.2020 г. - до окончателното ѝ изплащане **и сумата от 10,97 лв. – лихва** за периода от 03.03.2017 г. до 27.01.2020 г., **за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 209/23.06.2021 г. по ч.гр.д.444/2021 г. на РС Левски.**

ОСЪЖДА Ц. СТ. Ц. със сочени по-горе данни, **да заплати на „***“ ЕАД гр. ***** със сочени по-горе данни **деловодни разноски общо в размер на**

1569,07 лв. направени в настоящото и заповедното производство.

ОСЪЖДА Ц. СТ. Ц. със сочени по-горе данни, **да заплати** по сметка на Районен съд гр. Левски **държавна такса в размер на 34,57 лв.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ПЛЕВЕНСКИ ОКРЪЖЕН СЪД в двуседмичен срок от връчване на копие от същото на страните.

Съдия при Районен съд – Левски: _____